

24 Οκτωβρίου 2015

Ιερομόναχος Συμεών Φιλοθείτης (1907 - 24 Οκτωβρίου 1972)

/ [Συναξαριακές μορφές](#)

Ο κατά κόσμον Γεώργιος

Παλακτσόγλου του Προδρόμου και της Ευτυχίας γεννήθηκε στα Φάρασα της Καππαδοκίας το 1907. Βαπτίσθηκε στην αγία κολυμβήθρα από τον όσιο Αρσένιο τον Φαρασιώτη (+1924), ο οποίος βάπτισε και τον μακαριστό Γέροντα Παΐσιο (+1994), που διετέλεσε υποτακτικός και του ιερομονάχου Συμεώνος. Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή ήλθε στην Ελλάδα και το 1924 προσήλθε στην ιερά μονή Φιλοθέου. Το επόμενο έτος εκάρη μοναχός και χειροτονήθηκε διάκονος. Το 1927 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Το 1947 εξελέγη προϊστάμενος της μονής του. Στις 24.10.1972 ανεπαύθη εν Κυρίω. Μέσα στις λίγες αυτές γραμμές του μοναχολογίου της μονής του κρύβεται όλη η ζωή του Φιλοθεΐτη ιερομονάχου.

Επί έτη μελετούσε κι έγραφε, μιλούσε και δημοσίευε κείμενα προς ωφέλεια των αγαπητών αδελφών του. Κατά τον ιεροδιάκονο Διονύσιο (+1999), Γέροντα του Κουτλουμουσιανού Κελλιού του Προφήτου Ηλιού, που επανέκδωσε το διδακτικό βιβλίο του Οδηγός Ζωής: «Ο μακαριστός Γέροντας ως καλός μοναχός, ως φιλόανθρωπος και φιλόπονος και φιλάγαθος, συνέλεξε ως σοφή μέλισσα πλήθος στοιχείων, τα οποία κατένειμε εις κεφάλαια κατ' αλφαβητικήν σειράν. Δεν εζήλωσε την δόξαν μεγάλων συγγραφέων, αλλ' ως πάσχων διά το μέλλον της αγαπητής ημών πατρίδος, η οποία δουλαγωγείται εις τα πάθη συνεχώς, επεθύμησε να κεντρίση το ενδιαφέρον εκείνων που συνεχίζουν να διαφυλάσσουν εις τας καρδίας των ολίγα έστω στοιχεία δι' ό,τι το ωραίον, το καλόν και άγιον. Υπήρξε ένας εκ των καλών παλαιών πατέρων της ιεράς μονής, την οποίαν διηκόνησε μετ' αφοσιώσεως και αγάπης έως της εκδημίας του, ύστερα από πενήντα περίπου ετών συνεχή διαμονήν και μοναχικούς αγώνας. Καρπός της αγάπης του είναι και το πόνημά του προς ενίσχυσιν των αδελφών του». Παρόμοια γράφει και ο Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης (+1983) στο ωραίο Λαυσαϊκόν του, ονομάζοντάς τον «οσιώτατο, ευλαβέστατο και ανιδιοτελή».

Κατά τον ταπεινόφρονα Γέροντα Συμεών: «Η ταπείνωσις είναι η σταθερά βάση της προσευχής, είναι μαγνήτης όστις έλκει τον ύψιστον Θεόν εις τον ταπεινόν άνθρωπον, είναι θυγάτηρ της πίστεως, θεμέλιον της αγιότητος, φύλαξ των αγαθών έργων, πηγή των ουρανίων χαρισμάτων, είναι η πρώτη πηγή της θείας χάριτος, η εκ του κόλπου του Υψίστου Θεού αναβλύζουσα, η οποία προς μεν τον άνθρωπον ταπεινοί τον Θεόν, προς δε τον Θεόν ανυψοί τον άνθρωπον: άνευ αυτής δεν είναι δυνατόν να υπάρξη αρετή, μετάνοια, ελπίς ελέους και σωτηρίας: είμεθα ενώπιον του Θεού μικροί, βδελυκτοί και ακάθαρτοι ...».

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Φιλοθέου. Συμεών Φιλοθεΐτου Προηγουμένου, Οδηγός Ζωής, Άγιον Όρος 1990.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β΄ - 1956-1983, σελ. 853-854 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.

<http://bitly.com/1S1mbiZ>